

Едно овчарче живѣло само самичко на свѣта. Имало си само три бѣли агнета и една кошарка. Една нощъ, като легнало да спи, нѣкой похлопалъ на вратата.

— Ей, я ни дай едно агне да похапнемъ!

Погледнало овчарчето презъ една дупчица да види кой е вѣнъ. И какво да види? Двама великаникато джбове голѣми. Но овчарчето не се уплашило.

— Я се махайте! — извикало то. — Докато не съмъ ви отупалъ гърбоветѣ!

— Кой, ти ли? — присмѣли се великанитѣ, отворили съ сила вратата, грабнали едно агне, наклали огънъ на двора и го опекли.

Когато да си тръгнатъ, рекли:

— Хайде, сбогомъ! Пакъ ще дойдемъ. Много ни се оследи агнето. А отъ тебъ не се боимъ. Не си страшенъ.

— Брей, — рекло си овчарчето — тая работа така не върви! Трѣбва да стана страшенъ. Инакъ отидоха ми агнетата!

И овчарчето тръгнало да пита животнитѣ по свѣта, какъ може страшенъ да стане. Ето насреща му пѣтлето.

— Ей, пѣвецо! — викнало му овчарчето. — Я ми кажи какъ мога да стана страшенъ. Инакъ отидоха ми агнетата.

— Страшенъ ли искашъ да станешъ? — засмѣло се пѣтлето. — Отъ това по-лесно нѣма. Направи се като менъ и по-страшенъ отъ тебъ нѣма да има. Не виждашъ ли, че всички кокошки се боятъ отъ менъ като отъ дяволъ?

— Брей, истина! — рекло си овчарчето и послушало пѣтлето. Изрѣзало си отъ хартия червенъ гребенъ и черна опашка и се върнало въ кошарата.

Още се не мръкнало, ето